

GRANTA

תשוקה

עאידיה נצראללה

מערבית: יהודה שנהבי-שהר בני

כבר בטיסה ממילאנו לקזבלנקה אפף אותי ריח הניחוח והסתנן לאפי... רחרחתי
אחריו כמו לביאה.
זה הוא. הוא בצבעו החולי.
ואז תקפה אותי תשוקת הבשרים.
רציתי לזעוק:
הו, יא מַחמד... יא סִיד מַחמד. אני כל כך מתגעגעת. את חיי ביליתי בניסיון
לשרטט בדריקנות את גונך החום.

האם הוא חום באמת?
לא. הוא יְקוּד המדבר. הוא השלהבת אשר ביתקה את בתולי רוחי.
באותו יום הרגשתי את כוחה של הנגיעה הראשונה, הנשיקה הראשונה, השיהוק
הראשון והמיית הרוח.
יא מַחמד. סִיד מַחמד.

ואז נאנחה האדמה.

תשוקת הבשרים מבטלת מרחקים. העננים שמתחתי נצבעו לפתע בכרונזה שלך.
צליל נגינה בְּרִיית. המדבר התקמר על מנת לכייר לי אשכול ענבים.

“עיונאֵתְךָ זֵינאֵת.” “עיניך יפות” והמשיך “ואני אוהב אותך בְּזֵאֵף בְּזֵאֵף” כלומר
“בכל מאודי”, בערבית מרוקאית.
אוי יא מַחמד...

מהו צבעך, ומהי המנגינה שלך עתה?
היום אשלים את שנותיי לחמישים. האם אתה המתנה שתביא אותי לכדי שלמות?
אולי אוולד מחדש בחיים שלישיים?
אמרת לי “נתחיל מחזור שלישי של חיים”.
“הכי צד?” שאלתי אותך.

ואתה ענית לי: "החיים הראשונים הם היום שבו התלכדנו. החיים השניים הם זמן השתיקה. החיים השלישיים מתחילים עם השיבה. כאשר את עֲאִידָה".
עכשיו אני שבה.

מאז שהפכת להיות לי לכסות ולמגן, חלפו שנים של מלחמות שהתחוללו בצל ריסי עיניי. גוויות מתות, מדינות שהלכו ובאו – ואני חולמת עליך.
האם יום אחד נשוב וניפגש? כן. ניפגש.
כך שאלתי וענית לעצמי במרוצת השנים.

אחותי אמרה לי: "לפני שתעלי למטוס, על גרם המדרגות, התפללי 'אין אלוהים מלבד אלה', כך שאם תמותי, תמותי כמוסלמית".
אמי אמרה לי "אולי תשובי כמו חברתך מְלִיכָה עם רעלה על הפנים".
וצחקנו.

הריח החל להתגנב אל תוך רוחי. הרגשתי רטט בזווית הלב. עורקי גופי, כהרגלם, מגייסים ומזמנים את להבות המדבר.
הסתכלתי אל מתחת לעננים. "את רואה למטה את העיר מְכָנסָה?"

הוא שם. אני מריחה את תשוקת הבשרים שנלקחה ממני מזה עידן ועידנים.
המדברררר, ועל עורי מצמיח החול נחיל של נמלים.
מדוע עכשיו? למההההה?
האדמה נאנחה.

"שיהיה לך חבר אמת בכל אשר תלכי, וידיד קרוב בכל אשר תשבי".
אמרה לי אמי כשנפרדה ממני... אני מוצאת במטוס ידידה לשיחה, חירשת – אילמת... היא מדברת איתי בשפת הסימנים וקולה כמו תוף חורק "ידראל בום בום, מרוקו ביא ביא".

לא הבנתי דבר למעט שישראל היא בום בום ומרוקו היא יפה יפה. היא שלחה נשיקה באוויר, עדות ליפיייה של מרוקו. ענית לה "ישראל בום בום. מרוקו סָוּה, סָוּה. ביא ביא".

וכמאמר הפתגם: העיוורת מסירה שערות מזרועה של מנקה משוגעת, והחירשת

מצותתת מאחורי הדלת.

הבטתי בעננים המתנשאים תחתי ומחצתי את רכבות העיניים שננעצו בי. עיניים
בדרך אל השמים. נשים, זקנים וטף. והעננים אינם מסוגלים להכיל את פיסות
הבשר הפזורות סביב.

מדוע רודפים אותי חלקי הגופות? האם כדי להרוס את חלומי?
אני רוצה להריח אותו. רק אותו. האם אין לי זכות לכך?
מדברררררר. הו יא מחמד.

אבל העיניים מתעקשות לגזול ממני את החלום. אני מנסה לעצום אותן בכל כוחי.
אני מתבוננת בצעיר אשר יושב לצדי כדי שאוכל להחזיר לעצמי את צבעך. גם
על מנת שאשמע את קולך מתגלגל בערבית מרוקאית.
והנמלים חוזרות ומטפסות על עורי. "עיוֹנַתְּךָ זְוִינַת", "עינייך יפות, ואני אוהב
אותך בכל מאודי. בְּזֶאֱף בְּזֶאֱף".

עוד מעט וננחת.

אולי אכרע על אדמת מרוקו ואנשק אותה? לא. לא. יהיה זה תצלום בזק שגרתי
עד כדי וולגריות. הכריעה לא תשקיט את תשוקת השפה. תשוקת החול. ואת גון
עורו החום אשר טרף אותי במשך חיים שלמים.

ראיתי את תמונתו באינטרנט.

יאאא. השומָה על פניו עדין במקומה. השיער המעטר את ראשו הכסיף והיה ליפה
יותר. כמה יפה הוא הצועני - הַבְּרִבְרִי, האלמאזיע'י, אלשליח... המרוקאי. שיהיה
אשר יהיה.

יא מחמד. אדוני מחמד... לך נתתי את חיי.

מאז שהשארתי את נפשי בכפך, הפכתי לצמה מהודקת הממתינה למחזור החיים
השלישי. התבוננתי בעננים פעם נוספת. העיניים הנעוצות... בשארית הגופות...
חיפא... עזה... לבנון. פרפרים עולים באש.

ואני, היכן אני?

נאנחה האדמה.

תשוקת האדמה אופפת מרחקים. החל מאַמִּימָה אשר את גווה הקטן פיצחה הפצצה - עד לכל אותם חלקי גופות אשר עיניהן מתעקשות לנעוץ בי את מבטן מעל לעננים. הוי תשוקת הבשר.

האדמה נאנחה.

ארצו. ארצי.
מְחַמֵּד ... הוּ מְחַמֵּד.

אני מחליטה להפר את האיסור. אולי אצליח להימלט מן העיניים אשר מתעקשות להפוך את טיולי לגיהינום.

"Can I get a cup of white wine, please?"

גמעתי את המשקה בלגימה אחת כדי לסלק מראשי את עיני אַמִּימָה הקטנה הננעצות בי. כדי לא לתת לתמונת גופתו של אסמאעיל לפרוץ אל דמיוני. עצמתי את עיניי מוכנה לתבוסה. כדי להריח את מְחַמֵּד התבוננתי במרוקאי אשר ישב לצידו.

"מְחַמֵּד יא מְחַמֵּד. מהר. הצל אותי מן העיניים אשר נחות על ענני השמים".
אבל העיניים הן רבות. רכבכות. רכבכות.

הגענו לקזבלנקה. ניערתי את ראשי. התבוננתי בשמים. הרחתי את האדמה. אבל העיניים דילגו מן השמים והחלו לרחוש בעורקיי - כמו הנמלים.